

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 395

ΕΤΟΣ ΙΖ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 25 ΙΟΥΝΙΟΥ 1962 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 628.280: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ

ΑΠΟ τῆς ἐπομένης τῶν Ἀγίων Πάντων ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία καθιέρωσε τὴν νηστείαν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων. Ἡ κατανυκτική αὕτῃ περίοδος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου ἡ συνθλίβεται τραγικῶς εἰς διάστημα ἡμερῶν, ὅσων καὶ οἱ δάκτυλοι τῆς μιᾶς χειρὸς, ἡ ἐξαφανίζεται καὶ καθ' ὁλοκληρίαν, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀνωμαλίας, ποὺ ἐπέφερε ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία.

Ὁ σκοπὸς τῆς περιόδου αὐτῆς, ἡ ὁποία λήγει μὲ τὴν μνήμην τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, τῶν Κορυφαίων καὶ τῶν Δώδεκα, εἶναι νὰ ὑπενθυμίση εἰς τὰ μέλη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν τεραστίαν συμβολὴν αὐτῶν εἰς τὸ ἔργον τῆς θεμελιώσεως τῆς πίστεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ τὸ πνεῦμα τῶν Ἀποστόλων, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ καταυγάζῃ καὶ σήμερον καὶ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν.

Οἱ Ἅγιοι ἀπόστολοι ἐξορμοῦν «ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων», ἄγνωστοι μεταξὺ ἀγνώστων, διὰ νὰ φέρουν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὸ ἄγνωστον μήνυμα τῆς Σωτηρίας. Διὰ τὸ ἔργον αὐτὸ «ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθησαν» καὶ πρὸ παντὸς «ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον». Τὸ ἔργον τῶν ὑπερβαίνει πάντα ἡρωϊσμόν καὶ ἀνεδείχθη τολμώτερον πάσης ἐπαναστάσεως.

Ἠξίωσαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἀρνηθοῦν κατὰ κόσμον σοφίαν, νὰ κατακρημνίσουν

αἰώνων κοινωνικὰ καθεστῶτα, νὰ ἀποτινάξουν θρησκείαν προγόνων, νὰ ἀποβάλουν βαθύρριζα ἥθη καὶ ἔθιμα, νὰ καταστοῦν ἀντιμέτωποι τέκνων, γονέων, φίλων, γνωρίμων· εἰς ἐπίμετρον δὲ τῆς πρωτοφανοῦς αὐτῆς διακηρύξεως τῶν προέτεινον τὴν πίστιν εἰς «Ἰησοῦν Ἑσταυρωμένον»!

Καὶ τὸ ἐπέτυχον. Ἡ Δωδεκάριθμος αὕτη φάλαγξ «καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων καὶ ὕψωσε ταπεινούς».

Τὸ ἔργον ὅμως αὐτὸ ἐπέτυχε καὶ κατὰ λόγον Θείας Δυνάμεως, τῆς ὁποίας φορεῖς κατεστάθησαν μετὰ τὴν Ἀγίαν Πεντηκοστήν, ἀλλὰ κατὰ λόγον ὁλοκληρωτικῆς θυσίας, εἰς ἣν ἐκουσίως ὑπεβλήθησαν!

«Ἀφέντες πάντα» ἀπεδύθησαν εἰς τὴν τραγικώτεραν περιπέτειαν, γυμνοὶ τῶν κατὰ κόσμον δυνάμεων, τῆς ὕλης, τῆς σοφίας, τῆς μορφώσεως!

«Ἀφέντες πάντα» ὥρμησαν μὲ ἐνθουσιασμόν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐνὸς φρικτοῦ Γολγοθᾶ διὰ νὰ κατακρημνίσουν τὰ ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῆς εἰδωλα!

Πρὶν ὅμως καταγάγουν τὸν περιφανῆ καὶ μοναδικὸν εἰς τὴν ἱστορίαν θρίαμβον διεμόρφωσαν ἐν ἑαυτοῖς τὸ Ἀποστολικὸν Πνεῦμα!

Ἐπαινοῦμεν συνήθως καὶ ἐξαίρομεν τὸ ἔργον τῶν. Ἀγνοοῦμεν ὅμως τραγικῶς τὸ πνεῦμα, τὸ ἀποστολικὸν πνεῦμα τῶν!

Εἶναι δύσκολον νὰ ἀναλύσῃ κανεὶς τὸ

πνεῦμα τῶν δώδεκα. Θὰ τονίσωμεν μόνον τὰ κυριώτερα στοιχεῖα των.

Ὅταν οἱ δώδεκα ἐτράπησαν εἰς «ὁδὸν ἔθνων», εἰσῆλθον «εἰς πόλιν Σαμαρειτῶν» καὶ ἐπορεύθησαν «πρὸς τὰ πρόβατα τὰ ἀπωλοῦτα οἴκου Ἰσραὴλ» αἱ συνθήκαι τοῦ περιβάλλοντος ἦσαν τόσον ἀρνητικαί, ὥστε τὰ μόνα βέβαια ἦσαν ὁ διωγμός, ἡ δραματικὴ περιπέτεια, ὁ θάνατος!

Ποῖοι ὤκεανοὶ αὐταπαρνήσεως ἀπητοῦντο δι' αὐτό; Δὲν τοὺς ἀνέμενον ἔπαινοι, ἐγκώμια, θρόνοι, ἀξιώματα, τιμαί! Εἶχον βαθυτάτην συνειδησιν, ὅτι ἐπορεύοντο «ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων»!

Οἱ Δώδεκα, καίτοι ὡς ἀστραπόμορφοι ἀκτίνες ἐξακτινίζονται πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, ἐν τούτοις διατηροῦν μίαν ἐνότητα φρονήματος, σκέψεως, ἀρχῶν. Τὴν ἐνότητα αὐτὴν τὴν ἐθεμελίωσαν εἰς τὴν ἀποστολικὴν Σύνοδον τῶν Ἱεροσολύμων καὶ τὴν διετήρησαν ὡς πολῦτιμον θησαυρόν!

Καὶ ἡ ἐνότης αὐτὴ ἦτο ὁ Ἰησοῦς! Αὐτὸν ἐκήρυσσον, φροντίζοντες νὰ ἀπομακρύνουν τὴν προσοχὴν τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τοὺς ἑαυτοὺς των. Τὸ τοῦ Προδρόμου: «Αὐτὸν δεῖ αὐξάνειν ἐμὲ δὲ ἐλαττοῦσθαι», ὑπῆρξε βίωμα καὶ ἐλατήριον διὰ τοὺς ἀποστόλους.

Χαίρουν δι' ὅσα ὄχι ἐπιτυχάνουν ὡς ἄτομα, ἀλλ' ὅσα ἐπιτυχάνονται πρὸς Δόξαν τοῦ Κυρίου!

Ὁ εὐλογημένος ἐκεῖνος ἀλιεύς, ὁ Ἀνδρέας· ὁ σάκκις ἀναφέρεται εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην, ἀναφέρεται μόνον ὡς ἀδελφὸς τοῦ Κορυφαίου. Οὐδὲν περὶ αὐτοῦ, περὶ τῶν κατορθωμάτων του τονίζεται! Καὶ ὅμως δὲν δυσανασχετεῖ. Εἶναι τίτλος, τιμὴς δι' αὐτόν, ὅτι ἔφερε πλησίον τοῦ Ἰησοῦ τὸν Πέτρον, τὸν ὑπέροχον Πέτρον, τὸν Κορυφαῖον Πέτρον.

Ἀπλότης, εἰλικρινὴς ἀγάπη διακρίνουν τὰ αἰσθητάματα τοῦ Ἀνδρέα.

Θαυμάσατε τὸν ἀπὸ Ταρσοῦ ἀετόν! Πάμφωτος ἀπὸ τὰς ἀστραπάς τῆς Δαμασκοῦ, «κλητὸς», νευρώδης καὶ ἡφαιστειακὸς ποῦ πορεύεται μετὰ τὴν κλῆσιν του;

Δὲν μεταβαίνει «εἰς τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀποστόλους», διὰ νὰ τοὺς εἴπῃ μὲ ἀλαζονεῖαν καὶ ἐγωϊσμόν:

— «Εἰ, Σεῖς, τί κάνετε! Ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ· λόγῳ γνώσεως, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τῆς ἰδιαζούσης παρὰ τὴν Δαμασκὸν κλήσεως, δικαιοῦμαι νὰ καταστῶ ἡγέτης Σας. Ἐμὲ θὰ ἀκούετε!»

Ὅχι! Μεταβαίνει εἰς ἀπομόνωσιν, εἰς ἀσκητικὴν καὶ ἐνδοστροφὴν ἀπομόνωσιν. Καὶ μόνον ὅταν κ α λ ε ῖ τ α ῖ, μεταβαίνει!

Εἶναι δύσκολον νὰ ἀναλύσωμεν τὸ ἀποστολικὸν πνεῦμα· ἀρκετὰ ὅμως εὐκολον νὰ διακρίνωμεν τὴν αὐταπάρησιν, τὴν ἀπλότητα, τὴν ἐνότητα, τὴν ἀγάπην, τὴν ἀγωνιστικότητα, τὸν Χριστοκεντρισμόν των.

Καὶ κάτι ἄλλο· πρὶν ἀποσταλαθεῖν ἐ-

μα θ ἡ τ ε υ σ α ν παρὰ τῷ Ἰησοῦ!

Πρῶτον μαθηταὶ καὶ μετὰ ἀπόστολοι!

Τὸ τί κρύβει αὐτὴ ἡ σειρά τὸ διαισθάνεται ὁ ἀναγνώστης, ἀλλὰ καὶ τὸ ὁμολογεῖ ὁ Ἐπιστήσιος: «καὶ ἐκ τοῦ πληρώματος Αὐτοῦ ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν χάριν ἀντὶ χάριτος».

Ἡ πάροδος τοῦ χρόνου, ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ εὐσέβεια τοῦ πληρώματος κατέστησαν ἐπίζηλον τίτλον τὸν Ἀ π ό σ τ ο λ ο ν!

Τοσοῦτον μάλιστα ἐπίζηλον, ὥστε νὰ προκαλέσῃ οὗτος τὸ «ἐνδιαφέρον» πολλῶν νὰ καταστοῦν διάδοχοι των ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ!

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ὅμως τῆς ἐπερχομένης μνήμης των ἃς ἴδωμεν καλὰ τοὺς δώδεκα εἰς τὸ ἱστορικόν των πλαίσιον.

Ἄς τοὺς ἴδωμεν ἀσήμους, ταπεινοὺς, γλυκεῖς φιλαγάθους, εἰλικρινεῖς, διωκομένους, θανατουμένους, λάμποντας διὰ τῆς ἀρετῆς των, ἐπιβαλλομένους διὰ τῆς ἀκτημοσύνης των καὶ πρόπαντὸς ἃς τοὺς ἴδωμεν συγχρόνως μαθητὰς καὶ ἀποστόλους!

Τότε θὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν ἀξίαν των.

Τότε θὰ κατανοήσωμεν τὸ ὕψος τοῦ Μεγαλείου των.

Τότε ἃς ἐρωτήσωμεν: Τὸ πνεῦμα τῶν Δώδεκα, τὸ Ἀποστολικὸν πνεῦμα, διατηρεῖται σήμερον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ;

ΑΠΟ ΤΑΣ ΔΙΔΑΧΑΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡ ΚΟΣΜΑ

Τοῦτο σᾶς λέγω πάλι πῶς εἰς τὸ τέλος νὰ χαίρεσθε καὶ νὰ εὐφραίνεσθε πῶς· ἀξιοθήκατε καὶ ἦσαν ἡ εὐσεβεῖς ὁρθόδοξοι Χριστιανοί. Ὁμοίως πάλιν νὰ κλαίγετε καὶ νὰ θρηνήτε διὰ τοὺς ἀσεβεῖς καὶ τοὺς ἀπίστους καὶ αἰρετικούς, ὅπου περιπατοῦνε εἰς τὸ σκότος, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ διαβόλου. Προσέχετε, ἀδελφοί μου, νὰ μὴν ὑπερηφανεύεσθε, νὰ μὴν φονεύετε, νὰ μὴν κλέπτετε, νὰ μὴν κάμνετε ὄρκους, νὰ μὴν λέγετε ψέμματα, νὰ μὴν κατατρέχετε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, νὰ μὴν συκοφαντῆτε, νὰ μὴν στολίζετε ἐτοῦ το τὸ σῶμα τὸ βρώμικο, ὅπου αὖριον θὰ τὸ φάνε τὰ σκουλήκια, ἀλλὰ νὰ στολίζετε τὴν ψυχὴν σας ὅπου εἶναι τιμιώτερα ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον. Νηστεύετε τὸ κατὰ δύναμιν, κάμνετε ἐλεημοσύνην τὸ κατὰ δύναμιν καὶ νὰ ἔχετε τὸν θάνατον πάντοτε ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια σας. Καὶ ἕτερος καλύτερος διδάσκαλος δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν θάνατον.

Δὲν εἶμαι ἄξιος ἀδελφοί μου, νὰ σᾶς διδάσκω καὶ νὰ σᾶς συμβουλεύω, πλὴν ἀποτολμῶ καὶ παρακαλῶ τὸν γλυκύτατόν μου Ἰησοῦν Χριστόν καὶ Θεὸν νὰ στείλῃ οὐρανόθεν τὴν χάριν του καὶ τὴν εὐλογίαν του νὰ εὐλογῇ καὶ αὐτὴν τὴν χώραν καὶ ὅλα τὰ χωρία τῶν Χριστιανῶν, νὰ εὐλογῇ τὰ σπύτια σας καὶ τὰ πράγματά σας καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σας. Καὶ πρῶτον, ἀδελφοί μου, ἄμποτε νὰ εὐσπλαχνισθῇ ὁ Κύριος, νὰ συγχωρήσῃ τὰ ἁμαρτήματά σας καὶ νὰ σᾶς ἀξιῶσῃ νὰ περάσετε καὶ ἐδῶ καλὰ, εἰρηνικά, ἀγαπημένα, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ματαίαν ζωὴν καὶ μετὰ ταῦτα νὰ πηγαίνετε εἰς τὸν Παράδεισον, εἰς τὴν Πατρίδα μας τὴν ἀληθινὴν. Νὰ χαίρεσθε καὶ νὰ εὐφραίνεσθε, νὰ δοξάζετε, νὰ προσκυνῆτε

ΜΙΑ ΠΛΑΝΗ ΤΗΣ ΠΑΠΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΤΟ ΚΑΘΑΡΤΗΡΙΟΝ ΠΥΡ

(Τελευταίον)

Ἀπὸ ὅσα ἐλέχθησαν λοιπόν, ἀπεδείχθη ὅτι εἰς οὐδὲν σημεῖον τῆς Ἁγίας Γραφῆς εὐρίσκεται ἡ ἰδέα τοῦ καθαρτηρίου. Ὡς ἴδωμεν ὅμως, ἂν ἡ ἰδέα αὕτη ἦτο ἀποδεκτὴ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν πρώτων αἰώνων.

Κατ' ἀρχὴν οὐδεμία τῶν ἁγίων οἰκουμεν. Συνόδων, οὔτε χαμίια τοπικῇ ὁμίλῃσεν περὶ καθαρτηρίου πυρός. Ἀλλὰ οὔτε οἱ πατέρες τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἔκαμαν ποτὲ λόγον περὶ αὐτοῦ, ἂν καὶ οἱ παπισταὶ δὲν διστάζουν νὰ ἐπικαλοῦνται μερικὰ χωρία, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δῆθεν ἐξάγεται ἡ ἰδέα περὶ καθαρτηρίου πυρός. Ἔτσι ἀναφέρουν τὸ ἐξῆς χωρίον ἀπὸ τὸ ἅγιον Γρηγόριον τὸν Νύσσης, καὶ τὸ ὁποῖον ἰδοὺ τί λέγει κατὰ ἐλευθέραν μετάφρασιν. «Ἐπειδὴ ἡ ἐξουσία τοῦ κακοῦ μένει εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, τὸ ἐξῆς ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ ἐφεῦρε : ν' ἀφίην τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐνεργῇ αὐτοβούλως ἐκεῖνα ποὺ ἐπιθυμεῖ, ἵνα, ἀφοῦ γενθῇ ὅλα τὰ κακά, καὶ ἀφοῦ ἀντιληφθῇ τί ἀκριβῶς ἔχασεν, παλινδρομήσῃ ἐκουσίως πρὸς τὴν πρώτην μακαριότητα, ἀφοῦ ἀποτινάξῃ ὅλον τὸ πάθος καὶ τὸν παραλογισμόν, καθαριζόμενος ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας κατὰ τὴν παρούσαν ζωὴν διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς φιλοσοφίας (Θεολογίας), ἢ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν ἀπὸ ἐδῶ διὰ τοῦ καθαρτηρίου πυρός». (Περὶ ψυχῆς καὶ ἀναστάσεως).

Εἰς αὐτὸ τὸ χωρίον, τοῦ ὁποῖου ἡ γνησιότης ἀμφισβητεῖται, γίνεται πράγματι λόγος περὶ καθαρτηρίου πυρός, ἀλλὰ ὅχι ὅπως τὸ ἐννοοῦν οἱ λατίνοι. Καθαρτήριον πῦρ ὀνομάζει ἐδῶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος τὸ αἰώνιον πῦρ, διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ κολασθοῦν οἱ ἁμαρτωλοὶ. Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον ἡ δοξασία τοῦ ἁγίου Γρηγορίου ὁμοιάζει μὲ ἐκείνην τοῦ Ὁριγένους καὶ ἄλλων πατέρων, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ αἰώνιον πῦρ δὲν εἶναι ἀπολύτως αἰώνιον, ἀλλὰ πρόσκαιρον καὶ ὅτι οἱ εἰς αὐτὸ κολαζόμενοι ἄνθρωποι καὶ αὐτοὶ οἱ δαίμονες θὰ καθαρισθοῦν καὶ θὰ γίνωνται ἄξιοι τῆς αἰωνίου μακαριότητος.

Τὴν ἴδια δοξασίαν παρεισάγει, ἂν καὶ μὲ κάποιον δισταγμόν, καὶ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὁ ὁποῖος λέγει : «τυχὸν ἔχει τῷ πυρὶ βαπτισθήσεται τῷ ἐπιπονωτέρῳ καὶ μακροτέρῳ, ὃ ἐσθίει ὥς χόρτον τὴν ὕλην καὶ δαπανᾷ πάσης κακίας κοινότητα». Καὶ ἄλλου γράφει : «ὁ (πῦρ τελευταῖο.) πάντ' ἐλέγχει καὶ καθαίρει σὺν δίκῃ». Ἀλλὰ τὴν δοξασίαν αὐτὴν ὥς αἰρετικὴν κατέκρινεν ἡ Ἐ' Οἰκουμ. Σύνοδος.

Μόνον εἰς συγγράμματα λατίνων πατέρων συναντῶμεν τὴν ἰδέαν τοῦ καθαρτηρίου πυρός. Εἰς τὸν Ἀμβρόσιον ἀναγινώσκουμεν. «Ἄλλον εἶναι τὸ πῦρ,

μὲ τὸ ὁποῖον κατακαίονται τὰ ἀκούσια καὶ τυχαῖα ἁμαρτήματα, τὸ ὁποῖον προητοίμασε εἰς τοὺς δούλους τοῦ ὁ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅπως αὐτοὺς ἐκκαθάρῃ, καὶ ἄλλο τὸ πῦρ, τὸ ὁποῖον παρεσκεύασε τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ».

Καὶ ἀπὸ τὸν ἱερὸν Αὐγουστίνον γράφονται τὰ ἐξῆς : «Διὰ νὰ μὲ καθαρῶς εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν καὶ νὰ μὲ ἀναδείξῃς τέτοιον, ὥστε νὰ μὴ ἔχω ἀνάγκην τοῦ καθαρτηρίου πυρός, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θὰ σωθοῦν διὰ τοῦ πυρός. Διὰ τί ; παρὰ μόνον διότι οἰκοδομοῦν ἐπὶ τῶν θεμελίων, ξύλα, χόρτον, καλάμιν ; Ἀν οἰκοδομοῦσαν χρυσόν, ἄργυρον, λίθους τιμίους κανένα πῦρ δὲν θὰ ἐφοβοῦντο, ὅχι μόνον τὸ αἰώνιον, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἀσεβεῖς, ἀλλὰ οὔτε ἐκεῖνο ποὺ θὰ καθαρῶσιν τοὺς σωθησομένους διὰ πυρός».

Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποθέσωμεν, ὅτι τὰ χωρία αὐτὰ δὲν εἶναι νόθα, ὅτι πράγματι καὶ ὁ Ἀμβρόσιος καὶ ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος καὶ ἄλλοι τις ἐπίστευον εἰς τὸ καθαρτήριον πῦρ, αὐτὸ δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἀντιληψὶς αὐτῆς εἶναι ἀληθῆς ὅπως δὲν εἶναι ἀληθῆς καὶ ἡ δοξασία, ὅτι αἱ ποινὰι τῶν ἁμαρτωλῶν θὰ τελειώσων κάποτε καὶ ὅτι θὰ ἀποκατασταθοῦν εἰς τὴν μακαριότητα ὅλοι οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ αὐτοὶ οἱ δαίμονες, ἂν καὶ ἐπίστευεν εἰς αὐτὴν ὁ Ὁριγένης καὶ ἄλλοι τινες.

Τοιαύτας ἄλλωστε ἀτομικὰς κακοδοξίας εὐρίσκει κανεὶς καὶ εἰς ἄλλους πατέρας, οἱ ὁποῖοι δὲν τιμῶνται ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων καὶ θεωροῦνται ἐξ ἴσου ὀρθόδοξοι. Ἔτσι ὁ ἀποστολικὸς πατὴρ Παπίας, ὁ φιλόσοφος καὶ μάρτυς Ἰουστίνος, ὁ Εἰρηναῖος, ὁ Λακτάντιος καὶ ἄλλοι ἀρχαῖοι ἐπίστευον ὅτι πρὸ τῆς μελλούσης κρίσεως θὰ κατέλθῃ ὁ Σωτὴρ ἐπὶ γῆς καὶ θὰ βασιλεύσῃ χίλια ἔτη (Εἰς τὰς ἡμέρας μας μάλιστα γνωρίζομεν, ὅτι οἱ ἀνόητοι καὶ αἰρετικοὶ χιλιασταὶ χρησιμοποιοῦν κατὰ κόρον τὴν πλάνην αὐτήν).

Ἀπὸ ὅσα λοιπόν εἶπομεν ἀνωτέρω ἀπ' ἀδείχθη ὅτι τὸ περὶ καθαρτηρίου πυρός δόγμα τῆς παπικῆς ἐκκλησίας εἶναι ψευδές, διότι οὔτε εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφὴν στηρίζεται, οὔτε ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία τὸ εἶχεν ἀποδεχθῆ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΒΟΛΟΥ

Γενομένων νέων ἀρχαιρεσιῶν εἰς τὸ Παράρτημα τῆς ΠΘΕΟΚ Βόλου ἐξελέγησαν οἱ κάτωθι :

Πρόεδρος ὁ κ. Δημήτρ. Παυλῆς, Ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Ἀθαν. Ἀγγελόπουλος, Γεν. Γραμματεὺς ὁ κ. Σπυρ. Καρκαλᾶς, Ταμίας ὁ κ. Ἀντ. Γκλαβίνης καὶ Σύμβουλοι οἱ κ. κ. Δημ. Χρυσοβελίδης, Ἀντ. Δημητριάδης, Γεώρ. Καζατζῆς, Μιχ. Κιάφας, Ἀθ. Ἀγγέλου.

Εὐχόμεθα εἰς τοὺς ἀνωτέρω νεοεκλεγέντας διοικήτας τοῦ Παραρτήματος Βόλου τὴν ἀπὸ Θεοῦ ἐνίσχυσιν πρὸς εὐόδωσιν πολυμύχθου ἔργου τῆς διοικήσεως, ὑποσχόμεθα δὲ καὶ ἡμεῖς πᾶσαν συμπαράστασιν.

Δ. Σ. Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, Τριάδα δημοῦσιν καὶ ἀχώριστον. Ἀνίσως καὶ εἶναι κανὸς ἀπὸ λόγου σὰς νὰ ἀρήσῃ τὰ γένητα του, ἅς σηκωθῇ ἐπάνω νὰ μοῦ τὸ εἰπῇ νὰ τὸν φιλεῦσω ἕνα χτένι καὶ νὰ βάλω ὅλους τοὺς Χριστιανούς νὰ τὸν συγχωρήσουνε, νὰ γίνωμε καὶ ἀδελφοί».

Ἡ στήλη τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Ὅς δι' ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ Βιβαλίᾳ τῶν Οὐρανῶν (Ματθ. Ε'. 19).

Ἡ σημερινή κατάσταση τῆς Κοινωνίας, δὲν διαφέρει ἀπὸ τὴν κατάστασιν τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρρων. Γενικὸς ἐκφυλισμὸς ἐπικρατεῖ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ὅντως οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι «παρասυνεβλήθημεν τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὁμοιωθήμεν αὐτοῖς». Ποία ἄραγε εἶναι ἡ κυριώτεραι αἰτία τῆς τοιαύτης καταστάσεως; ἡ ἔλλειψις τοῦ καλοῦ παραδείγματος. Ἀρκεταὶ δεκάδες ἐπισκόπων, χιλιάδες κληρικῶν καὶ λαϊκῶν Θεολόγων κηρύττουν τὸν θεῖον λόγον, μὲ ἐλάχιστα ἀποτελέσματα. Λείπει τὸ ἄρτυμα τῆς ἀγάπης, ὡς ἐνεργείας, ὡς πληρώματος τοῦ νόμου. Δι' ὃ καὶ τὰ κηρυττόμενα ἤχουντα εἰς τὰ ὦτα τῶν ἀκουόντων «ὡς χαλκὸς ἤχων ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον» (Α. Κορινθ. ΙΓ. 1), οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἐπιφέρουν. Οὐδεὶς ἀγαπᾷ τὸν πλησίον πλεῖον τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἐπομένως, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον διδάσκει τις εἰς τὸν πλησίον ἐξ ἀγάπης δῆθεν, πρέπει νὰ τὸ ἔχη ἐφαρμοσθῇ πρότερον εἰς τὸν ἑαυτόν του· ἄλλως εἶναι ὑποκριτής.

Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἀντιγράφωμεν περικοπήν τινα τοῦ Φωστῆρος τῆς Οἰκουμένης, Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἔχουσιν οὕτω :

«Κἂν μυρία φιλοσοφήσωμεν δια τοῦ λόγου, βίον δὲ μὴ παρεχόμεθα ἐκείνων βελτίονα, τὸ κέρδος οὐδέν. Οὐ γὰρ τοῖς λεγομένοις προσέχουσιν, ἀλλ' ἃ πράττομεν ἐξετάζουσι καὶ φασί· σὺ πρότερος τοῖς σοῖς ρήμασι πείθου, καὶ τότε ἑτέρους παραίνει... τὰ ἔργα τῶν ρημάτων ἐμοὶ πιστότερα.. Καὶ τοῦτο ἐστὶ τὸ κωλύον τοὺς ἀπίστους γενέσθαι Χριστιανούς... Θηρεύσωμεν τοῖνυν αὐτοὺς διὰ τῆς πολιτείας... καὶ τοῦτον συναγαγόμεν τὸν πλοῦτον. Οὐκ ἔστι ψυχῆς οὐδὲν ἀντάξιον, οὐδὲ ὁ κόσμος ὅπας. Ὡστε κἂν μυρία δῶς χρήματα πένησιν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐργάσῃ, οἷον ὁ μίαν ψυχὴν ἐπιστρέφω. «Ὁ γὰρ ἐξάγων τίμιον ἐξ ἀναξίου, ὡς τὸ στόμα μου ἔσται». Ὁ γὰρ τοῦτο ποιῶν κατὰ Παῦλον γίνεται καὶ Πέτρον... Κἂν μὴ σήμερον πείσης, αὔριον πείσεις, κἂν μηδέποτε πείσης, σὺ τὸν μισθὸν ἔξεις ἀπρητισμένον Οὐ γὰρ πρὸς τὸ τέλος τῶν κατορθουμένων, ἀλλὰ πρὸς τὴν γνώμην τῶν κατορθούντων ὁ Θεὸς τοὺς στεφάνους ὀρίζει εἰωθε.. Μὴ τοίνυν, ἐπειδὴ τὴν Οἰκουμένην οὐ δύνασαι σώσαι, καὶ τῶν ὀλίγων καταφρόνει... Κἂν ἑκατὸν μὴ δυνήθῃς, τῶν δέκα ἐπιμελήθητι. Κἂν δέκα μὴ δυνήθῃς, μηδὲ τῶν πέντε καταφρονήσης, κἂν πέντε μὴ δυνήθῃς τοῦ ἐνὸς μὴ ὑπερίδῃς, κἂν τὸν ἓνα μὴ δυνήθῃς, μηδὲ οὕτως ἀθύμει, μηδὲ τὰ παρὰ σαυτοῦ κωλύσης.... Ἄν μὲν γὰρ μηδέπω τῶν μικρῶν καταφρονῶμεν, καὶ τῶν μεγάλων ἀνθεξόμεθα· ἂν δὲ τῶν μικρῶν ὑπερίδωμεν, οὐδὲ ἐκείνων ἐπιληψόμεθα εὐκόλως. Οὕτως ἕκαστος πλούσιος γίνεται, καὶ μικρὰ καὶ μεγάλα συλλέγων». (ὑπόμνημα Α' Κορινθ. ὁμιλ. Γ. 1)

Ὅμως ὁ θερισμὸς πολὺς, οἱ ἐργάται ὁμῶς ἐλάχιστοι· αἱ χῶραι λευκαὶ εἰσὶ πρὸς θερισμὸν

Ἡ χιλιετηρὶς τοῦ ἁγίου ὄρους

Πολλαὶ σκέψεις καὶ προετοιμασίαι γίνονται ἐν συνεργασίᾳ Οἰκ. Πατριαρχείου καὶ Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς χιλιετηρίδος τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Καὶ πολλὰ καταβάλλονται προσπάθειαι, ὅπως ὁ ἑορτασμὸς προσλάβῃ ἐξαιρετικὴν λαμπρότητα διὰ πανορθόδοξον συμμετοχῆς.

Πράγματι· ἀξίζει μία τοιαύτη ἑορταστικὴ ἐπέτειος νὰ γίνῃ μὲ πᾶσαν ἐπιστημότητα πανηγυρικὴν. Διότι ὁ Ἁγιώνυμος Ἄθως ἐπὶ μίαν χιλιετηρίδα ὑπῆρξε τὸ περίδοξον πνευματικὸν φυτῶριον, ὅπερ οὐ μόνον τὴν καθόλου Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐκόσμησεν, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλληνικὴν γῆν λόγῳ γεωγραφικῆς θέσεως ἰδιαζόντως ἐτίμησε καὶ κατέστησε παγκόσμιον προσκύνημα. Ἐξ αὐτοῦ προῆλθον ἄνδρες ἐπ' ἀγιότητι βίου καὶ σοφίᾳ ἐφάμιλλοι τῶν πάλαι ποτὲ ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαίῳ, Νητηρίᾳ καὶ Σινᾷ διαλαμπάντων, καὶ ὁμολογηταὶ τῆς πατρῴας εὐσεβείας ἰσοστάσιοι τῶν πρώην μέχρις αἵματος στερρῶς τὸν ἀληθῆ Θεὸν ἐν σταδίοις κηρυζάντων. Καὶ μέχρι σήμερον τὸ ἐπ' ἀγιωνυμία περίπυστον τοῦτο Ὄρος ὡς φάρος τηλαυγῆς ἐκπέμπει τὰς φωτιστικὰς ἀκτίνας καὶ διαλύει τὰ πυκνὰ σκότη τῆς πλάνης καὶ τῆς δυσσεβείας. Δίκαιον λοιπὸν ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τοῦ χιλιετοῦς λαμπροῦ καὶ θεοδοξάστου βίου του νὰ τιμηθῇ πρεπόντως ὁ οὐρανομήκης Ἄθως. Παραλλήλως ὁμῶς εἶναι ἀνάγκη νὰ καταβληθῇ πᾶσα δυνατὴ ἐνέργεια, ὅπως ἡ σημερινὴ αὐτοῦ κατάστασις βελτιωθῇ, διότι, ὡς αὕτη ἐμφανίζεται προκαλεῖ τὴν λύπην καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν διὰ τὸ μέλλον. Μία δὲ τοιαύτη βελτίωσις θὰ προσελκύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον πολλῶν θεοφιλῶν ψυχῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπιζητοῦν εὐδίων λιμένα σωτηρίας, καὶ αἱ ὁποῖαι, ὡς ἔχει σήμερον ἡ κατάσταση ἐν Ἀγ. Ὄρει, διστάζουν νὰ αποφασίσωσι τὴν ἐγκαταβίωσιν των ἐν αὐτῷ. Ἡ μεγάλη λειψανδρία, ἡ ὁποία ἀπειλεῖ σήμερον τὴν ἐρήμωσιν τοῦ Ἀγ. Ὄρους θὰ ἀναχαιτισθῇ καὶ ἡ προσέλευσις νέων στελεχῶν θὰ ἀναζωογονήσῃ τὸν ἱερὸν τόπον. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀνάγκη νὰ διορθωθῶσι πολλὰ τὰ ἄτοπα τὰ συμβαίνοντα ἐν αὐτῷ.

Πρέπει ὁπωσδήποτε ἡ ἰδιορρυθμία, ἣτις ἐπικρατεῖ εἰς τὸ ἥμισυ τῶν Μονῶν νὰ καταργηθῇ. Διότι τὸ ἰδεῶδες τῆς μοναχικῆς ζωῆς πολίτευμα εἶναι τὸ κοινοβιακόν. Μέσα εἰς τὰ Κοινόβια διέ-

ἤδη. Πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ζητοῦν τὴν πνευματικὴν ἀναψυχὴν. Ὑψώνουν τὰς κεφαλὰς των εἰς τὸν ἄχανῃ ὀρίζοντα, ζητοῦντες τὸν Φάρον τῆς ἀληθείας. Αἱ εὐθύναι ἐκείνων, εἰς τῶν ὁποίων τὰς καρδιάς ἐλάλησεν ὁ Θεός, εἶναι μεγάλαι.

Ἄς περιπατῶμεν εἰς τὸ ἐξῆς ὡς τέκνα φωτός, δεικνύοντες πρὸς τοὺς ἔξω τὴν πίστιν ἡμῶν διὰ τῶν ἔργων, ἵνα δοξασθῇ ὁ Οὐράνιος Πατὴρ ὑπὸ πάντων τῶν ἀνθρώπων. Ἀμήν.

πρεψαν ἐν ὑπακοῇ, ἀγνότητι καὶ ἀκτημοσύνῃ, οἱ ὀνομαστώτεροι τῶν Ὁσίων. Καὶ πρὸς τοῦτο πρέπει πρώτη αὐτῇ ἡ Μεγίστῃ Λαύρᾳ νὰ δώσῃ τὸ καλὸν παράδειγμα. Ὁ θεὸς Ἀθανάσιος, ὁ κτίτωρ αὐτῆς ἐν τῇ διαθήκῃ του φρικτὰς ἀρὰς ἐκτοξεύει κατ' ἐκείνων, οἵτινες θὰ ἐτόλμων νὰ μεταβάλουν τὸ ὅπερ συνέστησε κοινοβιακὸν πολίτευμα τῆς Μονῆς του εἰς ἰδιόρρυθμον. Ἐπίσης καὶ οἱ λοιποὶ ἅγιοι κτίτορες τῶν Μονῶν, καὶ ἐν ᾧ χρόνῳ ἔζων καὶ μετὰ θάνατον τὸν κοινοβιακὸν θεσμόν ἐπέβαλον καὶ συνέστησαν καὶ διὰ δεινῶν ἐπιτιμιῶν κατωχύρωσαν.

Πρέπει ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τοῦ Ἀγ. Ὁρους νὰ ὑποστῇ εἰς ὠρισμένα σημεῖα τροποποιήσιν, ὥστε νὰ παύσουν τὰ σκάνδαλα, τὰ ὁποῖα δυσφημίζουν τὸν τόπον καὶ τοὺς διαβιοῦντας ἐν αὐτῷ. Πρέπει ἡ ἐκλογὴ τῶν Καθηγουμένων καὶ τῶν Προϊσταμένων, καὶ ἡ ἀσκήσις τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν ὑποχρεώσεων αὐτῶν νὰ μὴ ἀφίστανται τῶν πλαισίων, τῶν ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων ὀριζομένων καὶ ὑπὸ τῆς ἀκραίφους μοναχικῆς πολιτείας συνιστωμένων. Αἱ σχέσεις μεταξὺ Γερόντων καὶ ὑποτακτικῶν δεόν νὰ φέρωσι ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα μιᾶς ἀκαταγνώστου καὶ ἀνωτέρας πάσης κακοφημίας συμβιώσεως. Αἱ δὲ κουραὶ τῶν δοκίμων νὰ μὴ ἐπισπεύδωνται καὶ τελῶνται πρὶν ἢ παρέλθῃ ὁ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων προβλεπόμενος χρόνος τῆς δοκιμασίας. Καὶ πλεῖστα ἄλλα ζητήματα σήμερον κακῶς ἔχοντα ἀνάγκη νὰ ρυθμισθῶσι βάσει τῶν ἐκπαλαί τεθεσπισμένων, ὥστε νὰ ἀποδίδῃ ὁ ἱερός περίβολος τῆς Θεοτόκου καὶ σήμερον ὡς τὸ πάλαι καὶ πρὸ ὀλίγου τοὺς ἀγλαοὺς καρποὺς τῆς ἐν σαρκὶ ἀγγελολοιμήτου πολιτείας, δι' οὗς ἐπὶ χιλιετηρίδα ἡγιασθῇ καὶ ἐδοξάσθῃ ἀνὰ τὰ πέ-
ρατα τῆς Οἰκουμένης.

ΤΟ ΝΕΦΟΣ ΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ

Θεοῦ δύναμις καὶ Θεοῦ σοφία

Ὁ Χριστὸς ἔχει πολλοὺς στρατιώτας. Γενναίότεροι τὴν ὥρα τοῦ πειρασμοῦ εἶναι οἱ ἀσκηταί. Τὴν ὥρα ὅμως τοῦ κινδύνου ἡρωϊκότεροι εἶναι οἱ μάρτυρες. Ἡ Ἐκκλησία τοὺς προβάλλει ἀμφοτέρους ὡς πρότυπα ζωῆς. Εἶναι πλάνη δὲ ἡ ἀντίληψις ὅτι ἡ ἐποχὴ μας ἡμπορεῖ νὰ ζήσῃ χωρὶς τὴν ἀκτινοβολίαν τῶν προσώπων αὐτῶν. Πλάνη ἐπίσης εἶναι ὅτι δὲν ὑπάρχουν μάρτυρες σήμερα. Οἱ ἀληθινοὶ Χριστιανοὶ πάντοτε ἀντλοῦν δύναμιν ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστὰς τῆς πίστεως. Τὸ μαρτύριο ἄλλωστε καὶ ἡ ἀθλήσις ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ μᾶς ξυπνοῦν ἀπὸ τὸν λή-

θαργον καὶ νὰ μᾶς κάνουν νὰ ἐντρεπώμεθα διὰ τὴν ὀλιγοπιστίαν μας.

Τὶ ἡμποροῦν νὰ μᾶς ἐμπνεύσουν οἱ αἰμόφυργοι μάρτυρες τῆς ἐκκλησίας, τὸ ἐννοοῦν εὐκόλως οἱ σημερινοὶ Χριστιανοί.

ΑΚΥΛΙΝΑ ΜΑΡΤΥΣ

ἥς ἡ μνήμη εορτάζεται τῇ 13ῃ Ἰουνίου

Ἐξῆσε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ αἰμοσταγοῦς Διοκλητιανοῦ. Ἦτο θυγάτηρ κάποιου διασήμου ἀνδρὸς Εὐτολμίου ὀνόματι καὶ κατήγετο ἀπὸ τὴν Βύβλον τῆς Παλαιστίνης. Πενταετὴς ἐβαπτίσθη ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Εὐθαλίου καὶ δέκα περίπου ἔτων ἦτο τὸν θερμῇ καὶ ἐμπνευσμένῃ ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ὥστε νὰ χειραγωγῇ τοὺς ὁμηλικούς της εἰς τὴν ἀληθινὴν πίστιν μακρὰν τῶν εἰδώλων.

Κάποιος διαβολεὺς ὀνόματι Νικομήδης τὴν παρεδῶκε εἰς χεῖρας τοῦ διώκτου ἀνθυπάτου Οὐλοσιανοῦ «καὶ ἀχθεῖσα εἰς ἐρώτησιν ὁμολογεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Διὸ τύπτεται καὶ σοῦβλαῖς σιδηραῖς πυρωθείσαις τὰς ἀκοὰς διελαύνεται ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε αἱμάτων ῥύσιν ἐκ τῶν μυκτήρων γενέσθαι καὶ ὅλην τὴν κεφαλὴν ἐνδοθεν πυρωθῆναι.

Εἶτα λαβούσα τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν καὶ τμῆσεισα τὸν αἰχένα πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν».

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀκολουθίαν τῆς μάρτυρος τῆς ὁποίας τὸν κανόνα ἐποίησεν ὁ Ἰωσήφ ὁ ὕμνογράφος, ὁ Σπυρίδων Λαυριώτης ἐξέδωκε τὸ κατωτέρω ἀπολυτίκιον εἰς τὴν μάρτυρα, τὸ ὁποῖον δὲν περιλαμβάνεται εἰς τὸν Μηναῖον. «Τῆς ἀθλοφόρου ἡ μνήμη ἡμᾶς συνήγαγεν εἰς δόξαν τε καὶ αἶνον. Ἐπαινεῶμεν πάντες τὴν μάρτυρα Κυρίου, Ἀκυλίαν τὴν σεμνὴν, ὅτι τὴν ἰσχὺν διαβόλου κατήσχυεν καὶ τοὺς στεφάνους ἐδέξατο παρὰ Θεοῦ, ὡς παρθένος Παμμακάριστος».

ΑΡΙΠΠΙΝΑ ΜΑΡΤΥΣ

ἥς ἡ μνήμη εορτάζεται τῇ 23ῃ Ἰουνίου

Ἦ μάρτυς αὐτῇ ὑπῆρξεν γέννημα καὶ θρόμμα τῆς Ρώμης. Εὐθαρσῆς καὶ ἀδάμαστος ψυχὴ ὑπερεμάχως τῆς ἀληθινῆς πίστεως εἰς ὥρας κινδύνου καὶ θανάτου. Ἐπὶ Οὐαλεριανοῦ ἔδωκε τὴν μεγάλην μάχην καὶ ἔλαβε τὸν στέφανον τῆς νίκης. Ἰδοὺ τὶ γράφει παλαιὸν μαρτυρολόγιον. «Παρθενία καὶ ἀνδρεία τὴν ψυχὴν ὠραίσαισα θαρσαλέως καὶ ἀνδρείως πρὸς τὸ μαρτύριον χωρεῖ, ῥάβδοις τυπτομένη δεσμοῖς πεδηθεῖσα καὶ στρέβλαις καθυποδυθεῖσα ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις τὴν ψυχὴν τοῦ Θεοῦ παρατίθεται». Τρεῖς νεάνιδες, ἡ Βάσσα, ἡ Παῦλα καὶ ἡ Ἀγαθονίκη ἀφοῦ παρέλαβον λάθρα τὸ σῶμα τῆς μάρτυρος τὸ μετεκόμισαν εἰς τὴν Σικελίαν καὶ τὸ ἐνεταφίασαν. Ὁ Θεοφάνης ἐποίησε τὸν κανόνα τῆς μάρτυρος καὶ ὁ Σπυρίδων Λαυριώτης ἐδημοσίευσεν τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον κοντάκιον. «Τὸ κάλει Χριστοῦ τρωθεῖσα, πανεύφημε, μνηστῆρος φθαρτοῦ ἀγάπην παρέδραμες καὶ πικραῖς κολάσεσι τὸ σὸν σῶμα προδοῦσα ἀνέδραμες πρὸς τὸν δεσπότην καὶ Κύριον. Μὴ παύσῃ δυσωποῦσα τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς».

Πρὸς τὸ μαρτύριον

«Γράφω εἰς ὅλας τὰς ἐκκλησίας καὶ σὰς πληροφο-

ρῶ ὅτι ἀποθνήσκω με τὴν θέλησίν μου διὰ τὸν Θεόν, ἂν σεῖς, βεβαίως, δὲν με ἐμποδίσετε.

Σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ ἐκδηλωθῇ ἡ εὐνοιά σας τὴν στιγμήν αὐτὴν ποὺ δὲν πρέπει. Ἀφίστατέ με νὰ καταφαγωθῶ ἀπὸ τὰ θηρία, διότι ἔτσι θὰ ἀπολαύσω τὸν Θεόν. Σίτος εἶμαι τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὰ δόντια τῶν θηρίων ἀλέθομαι, διὰ νὰ φανῶ ὅτι εἶμαι καθαρὸς ἄγιος τοῦ Χριστοῦ. Μᾶλλον ἂ παρακαλήτε τὰ θηρία νὰ γίνουν τάφος εἰς ἐμέ καὶ νὰ μὴ ἀρῇ σουν τίποτε ἀπὸ τὸ σῶμα μου, ὥστε ὅταν κοιμηθῶ νὰ μὴ εἶμαι βαρὺς. Τότε θὰ εἶμαι πραγματικῶς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, ὅταν δὲν εὗρεθῇ τὸ σῶμα μου. Προσευχηθεῖτε εἰς τὸν Χριστὸν δι' ἐμέ καὶ παρακαλέσατέ τον νὰ ἐμφανισθῶ ἐμπρὸς του, ὡς θυσία εἰς τὸν Θεόν. Δὲν τὰ λέγω αὐτὰ καθὼς ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παῦλος. Ἐκεῖνοι ἦσαν ἀπόστολοι, ἐγὼ δὲμος εἶμαι κατάκριτος. Ἐκεῖνοι ἦσαν ἐλεύθεροι, ἐγὼ εἶμαι δούλος. Ἀλλὰ ἔὰν μαρτυρήσω, θὰ γίνω καὶ ἐγὼ ἀπελεύθερος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ θὰ ἀναστηθῶ ἐν Χριστῷ ἐλεύθερος. Γώρα πλέον δέσμιος αὐτὸ καὶ μόνον θέλω. Θὰ ἐκλιπαρήσω τὰ θηρία νὰ μὴ καταφάγουν, μήπως καὶ δὲν με πειράξουν, ὅπως μερικοὺς ἄλλους χριστιανούς. Καὶ ἂν δὲν τὸ θελήσουν, ἐγὼ θὰ τὰ ἀναγκάσω. Συγχωρήσατέ με. Τὸ συμφέρον μου ἐγὼ τὸ γνωρίζω καλύτερον. Αὐτὴν τὴν ὥραν ἀρχίζω νὰ εἶμαι μαθητὴς».

Ἐπιστολὴ τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου (107 μ. Χ.).

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Κατὰ τὴν 29—6 (π. ἡμ.) ἑορτὴν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου πανηγυρίζει ὁ ἐν Παλαιᾷ Κοκκινᾷ ἱερὸς Ναὸς τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου.

Συγκοινωνία ἀπὸ Πειραιᾶ. Λεωφορ. Παλαιᾶς Κοκκινιάς στάσις Στροφή.

Ἐπίσης καὶ ὁ ἐν Ἀθήνῃ ἱερὸς Ναὸς τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου Συγκοινωνία Λεωφ. Ἀγ. Ἰωάννου ἀπὸ Ἀκαδημίας τέρμα.

Εἰς ἀμφοτέρους τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς θὰ χοροστατήσουν Ἀρχιερεῖς.

Ἡ σωστικὴ κιβωτός.

Μόνον ὅποιος ἀνοιχθῇ εἰς τὸ τεκμηριώδες πέλαγος ἐπάνω εἰς μίαν σχεδίαν ἡμπορεῖ νὰ ἐκτιμῇ τὴν ἀξίαν τῆς ξηρᾶς. Περίπου τοιοῦτοτρόπως αἰσθάνεται καὶ ἡ ὀρθοδοξία εἰς τὴν μεγάλην ὑπερατλαντικὴν δημοκρατίαν. Εἶναι κοινὸν μυστικὸν ὅτι ἡ Ἀμερικὴ ἀποτελεῖ βαβυλωνίαν τῶν Ἑθνῶν. Ποικιλῶνμοι θερησκεῖται, ἀνόητοι αἰρέσεις, ἀκόμη καὶ πρωτόγονοι μαγεῖαι ἐκφυλίζουν τὴν πνευματικὴν ἀτμοσφαῖραν ἐντὸς τῆς ὁποίας ἀγωνίζεται νὰ εὐδοκίμησῃ ἡ ὀρθοδοξία.

Δι' αὐτὸ καὶ εἰς τὸ τελευταῖον συνέδριον τῶν ὀρθόδοξων τῆς Ἀμερικῆς ἠκούσθη εἰς ὅλους τοὺς τόνους ἡ κραυγὴ: «ὀπίσω εἰς τοὺς πατέρας».

Ἀκόμη καὶ τὸ πατριαρχεικὸν μήνυμα τοῦ οἰκουμενικοῦ, ἔστω καὶ διὰ τῶν χειλέων, ὑπογραμμίζει τὴν δύναμιν τῆς ἀκατακλύστον βάρτου τῆς ὀρθοδοξίας.

Αἱ διάφοροι χριστιανικαὶ ὁμολογίαι — νοσταλγοὶ τῆς πρωταρχικῆς καθαρότητος τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ζωῆς, στρέφονται πρὸς τὰς πηγὰς τῆς πίστεως ταύτης, πρὸς τὴν ἡμετέραν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὡς διατηρήσαν διὰρκῆ μὲν καὶ ἀθόλωτον τὴν χριστιανικὴν γνῶσιν, ἀπαραχάρκτον δὲ τὴν παράδοσιν καὶ τὴν πρᾶξιν τῆς ἀρχαίας καὶ ἀδιαίρετου Ἐκκλησίας».

«Ἡμεῖς εἴμεθα οἱ πρῶτοι, ποὺ θὰ χειροκροτήσωμεν μίαν εἰλικρινῆ μεταβολὴν εἰς τὴν στάσιν τοῦ οἰκουμενικοῦ καὶ τῆς ἐπισήμου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐναντι τῆς ὀρθοδοξίας. Θέλομεν δὲ νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἡ ἐποχὴ μας μετὰ τὴν κρίσιμότητα καὶ τὴν ρευστότητα ποὺ τὴν διακρίνει ἀντὶ νὰ κλονίσῃ τὴν ὀρθοδοξίαν, ἐξαιρῶναι τὴν πεποίθησιν ὅτι εἶναι ἡ μόνη σωτηρία. Σωτηρία ὅχι μόνον μεταφυσικὴ ἀλλὰ καὶ ἐθνικοφυλετικὴ. Ὁ φόρος τοῦ αἵματος ποὺ ἐπληρώθη μέχρι σήμερον εἰς τὸν μινώταν ροὴν τῶν καινοτομιῶν ἡμπορεῖ νὰ πείσῃ καὶ τοὺς τελευταίους θιασώτας τοῦ ἐκμοδερισμοῦ περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν παράδοσιν.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

Τὴν 2—15 Ἰουλίου 1962 πανηγυρίζει ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἀγ. Μηνᾶ τοὺς 22 Ἀγίους τῆς Χίου Συγκοινωνία: Λεωφορεῖα Σπάτων καὶ Λούτσας ἀπὸ Θεσίου, Στάσις Αἰδῶνος.

Τὴν Κυριακὴν εἰς τὰς 5.45 π.μ. τὸ λεωφορεῖον Παλίν: ἀπὸ Ἀκαδημίας κατευθεῖαν εἰς τὴν Ἱερὰ Μονήν.

ΟΙ ΚΟΡΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Χαρίτου (1546)

Διὰ τὴν Ἀδικίαν γράφει τὸ πατερικόν, ὅτι ὁ Δαίβολος ἐνεθυμήθη μιὰ ἡμέραν διὰ νὰ λάβῃ γυναῖκα καὶ νὰ ποιήσῃ θυγατέρες, διὰ νὰ τὰς παντρεύῃ καὶ νὰ σύρῃ τοὺς γαμπρούς εἰς τὴν κόλασιν μετ' αὐτοῦ.

Καὶ ἐπῆρς τὴν Ἀδικίαν γυναῖκα καὶ ἐποίησε θυγατέρες ἑπτὰ. Καὶ ἡ πρώτη ἦτον ἡ ἀλοξονία καὶ ἐπαντρεύε τὴν μετὰ τοὺς μεγάλους ἀνθρώπους. Ἡ δευτέρα ἦταν ἡ ἀκρίβεια. Καὶ ἐκείνη ἐπάντρεύε τὴν μετὰ τὸν κοινὸν λαόν. Ἡ τρίτη ἦτον ἡ φροσύνη (τὸ ψεῦδος) καὶ ἐπαντρεύε τὴν μετὰ τοὺς χωριάτας. Ἡ τετάρτη ἦτον ἡ ζήλια καὶ ἐπάντρεύε τὴν μετὰ τοὺς τεχνίτες. Καὶ ἡ πέμπτη ἡ ὑποκρισία καὶ ἐπάντρεύε τὴν μετὰ τοὺς ἐκκλησιαστικούς. Ἡ ἕκτη ἦτον ἡ ἐπαρση. Ἐκείνη ἐστειλέ τινες εἰς τὰς γυναῖκες. Καὶ ἡ ἑβδόμη ἦτον ἡ πορνεία καὶ ἐκείνη δὲν ἠθέλησεν διὰ νὰ τὴν ὑπαντρεύσῃ. Μόνον ἠθέλησέ τὴν εἰς τὸ σπῖτι του, καὶ ὅπως τὴ θέλῃ νὰ τὴν εὗρῃ.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
ὑπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Βρετάκος
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι
ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμᾶς 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΔΙ' ΕΝΑ ΨΕΜΜΑ!

(Πράξ. Ε' 1—11)

Ἐνθουσιασμός ἀγάπης εἶχε καταλάβει τὰ μέλη τῆς πρώτης ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίας. Καρπὸς καὶ ἀποτέλεσμα τῆς ἀγάπης αὐτῆς ὑπῆρξε μία προσπάθεια, εἰλικρινὴς καὶ ἀβίαστος, κοινωνικῆς ἐξισώσεως. «Οὐδὲ γὰρ ἐνδεής τις ὑπῆρχεν ἐν αὐτοῖς ὅσοι γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον, πωλοῦντες ἔφερον τὰς τιμὰς τῶν πωρασκομένων καὶ ἐτίθουν παρὰ τούτῃς πόδας τῶν ἀποστόλων» διεδίδετο δὲ ἐκάστω καθότι ἂν τις χρεῖαν εἶχεν» (Πράξ. Δ' 34—35).

Φαινόμενον ἱστορικὸν καὶ κοινωνικόν, τὸ ὁποῖον καὶ ἐὰν ἀκόμη δὲν διετηρήθη κατὰ τὴν ἀρχικὴν του μορφὴν, ἐν τούτοις ὅμως διεμόρφωσε τὴν ἀρχὴν τῆς ἐν Χριστῷ ἀκτημοσύνης, τὴν φιλανθρωπίαν κ.τ.λ.

Φαινόμενον ἀποδεικνύον τὴν κοινωνικὴν δυνατότητα τοῦ χριστιανισμοῦ.

Φαινόμενον τοῦ ὁποῖου ἐλαττήριον ὑπῆρξε ἡ περικοπή τῆς ὕλης καὶ σκοπὸς ἡ ἀγάπη τῶν ἀδελφῶν!

Ἴδου ὅμως καὶ μία θλιβερά ἐξαίρεσις.

Ὁ Ἀνανίας καὶ ἡ Σαπφείρα!

Ἐπρεπε καὶ αὐτοὶ νὰ μὴ ὑστερήσουν εἰς τὰς ἐκδηλώσεις αὐτάς!

Ἐπρεπε ὅχι διότι ἐπεβάλλετο, ἀλλὰ διότι ἡ συμπεριφορὰ τῶν πολλῶν συνιστᾷ συνήθως κανόνα καὶ νόμον!

Ἄλλωστε ἦτο κάτι νὰ εὐχαριστήσης τοὺς Ἀποστόλους, τοὺς πνευματικὺς αὐτοὺς πατέρας τῆς Ἐκκλησίας!

—Τί λέγεις λοιπόν, Σαπφείρα;

—Νὰ πωλήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ κτῆμα!

—Ἐπὶ τέλους ἄς δώσωμεν μέρος τῆς ἀξίας. Μήπως θὰ ἀντιληφθῶν τὴν ἀξίαν;

Πρῶτον στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος ἡ δολία πρόθεσις, ὁ κακὸς λογισμὸς. Σκοπὸς τῶν δὲν ἦτο ἡ ἀνθρώπινη καὶ εἰλικρινὴς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη, ἀλλὰ μία ἀνθρωπαρέσκεια.

«Καὶ ἐνοφίσατο ἀπὸ τῆς τιμῆς, συνειδυίας καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, καὶ ἐνέγκας μέρος τι παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων ἔθηκεν» (Πράξ. Ε', 2).

Ἦτο ὅμως προτιμότερον νὰ μὴ τὸ ἐπώλουν, παρὰ νὰ διαπραξοῦν μίαν τοιαύτην ἀπρέπειαν νὰ τὸ πωλήσουν χάριν ἀνθρωπαρεσκείας. Τὸ ἔκαναν βεβιασμένως, λησμονήσαντες ὅτι «ἰλαρὸν δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός». Τὸ ἔκαναν πρὸς ἐπίδειξιν.

Τὸ Πνεῦμα ὅμως τὸ Ἅγιον, ὅπερ καὶ ἀνεκφράστοις ἀκόμη ὑποφίας δύναται νὰ γνωρίζῃ, συνέλαβε τὴν συνωμοσίαν αὐτὴν τοῦ ζεύγους!

Συνέλαβε τὴν συνωμοσίαν καὶ τὴν καθιστᾷ γνωστὴν εἰς τὸν Πέτρον!

Ἰκανότης τῶν πνευματικῶν πατέρων, ἰκανότης δωριζομένη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡ διάκρισις τῶν λογισμῶν, τῶν πράξεων τῶν ἀνθρώπων. Ἰκανότης ὅμως, ἡ ὁποία εἶναι ἀνάλογος τῆς πνευματικότητος τοῦ Λέκτου!

—Λοιπόν, Ἀνανία, τὰ χρήματα, ποὺ προσφέρετε

καλύπτουν τὴν ἀξίαν τοῦ πωληθέντος κτήματος;

—Μάλιστα!

—«Ἀνανία, διατὶ ἐπλήρωσεν ὁ Σατανᾶς τὴν καρδίαν σου, ψεύσασθαί σε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ νοσφισασθαι ἀπὸ τῆς τιμῆς τοῦ χωρίου; οὐχὶ μένον σοὶ ἔμενε καὶ πραθὲν ἐν τῇ σῇ ἐξουσίᾳ ὑπῆρχε; τί ὅτι ἔθου ἐν τῇ καρδίᾳ σου τὸ πρᾶγμα τοῦτο; οὐκ ἐψεύσω ἀνθρώποις, ἀλλὰ τῷ Θεῷ» (Πράξ. Ε' 3—5).

Κατηγορηματικὸς ὁ Πέτρος! Ἡ δολιότης καὶ τὸ ψεῦδος εἶναι ἐκ κτήματα, εἶναι προσβαλὰι τοῦ Θεοῦ «οὐκ ἔφη ὡς ἀνθρώποις, ἀλλὰ τῷ Θεῷ».

Τὸ κατηγορητήριον τοῦ Πέτρου, ἀκολουθεῖ ὁ θάνατος τοῦ ἐνόχου. «Ἀκούων δὲ ὁ Ἀνανίας τοὺς λόγους τούτους πεσὼν ἐξέψυξεν» (Πράξ. Ε' 5).

Ἡ ἰδία τύχη ἀναμένει καὶ τὴν συνένοχον:

—«Εἰπέ μοι, εἰ τοσοῦτ' ὑ τὸ χωρίον ἀπέδοσθε;» ἐρωτᾷ ὁ Πέτρος.

—«Ναί, τοσοῦτον», ἀπαντᾷ ἡ Σαπφείρα, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός τῆς!

—«Τί ὅτι συμφωνήθη ὑμῖν πειράσαι τὸ Πνεῦμα Κυρίου;»

Θάνατος καὶ ἐδῶ τὸ τίμημα τοῦ ψεύδους!

Φιλικτὴ ἡ τιμωρία τοῦ Ἀνανίου καὶ τῆς Σαπφείρας!

Θάνατος!

Διὰ τί;

Διότι ἐψεύσθησαν! Καὶ ὅμως τὸ ψεῦδος τῶν δὲν ἦτο οὔτε συκοφαντία, οὔτε ἄλλη μορφή, θίγουσα καὶ ζημιοῦσα!

Ἦτο ψεῦδος, ποὺ εἶχε σκοπὸν νὰ συγκαλύψῃ μίαν φιλοτιμίαν τῶν!

Ἦτο ὅμως ψεῦδος!

ὦ! ἄθλιον καὶ θεομίσητον ψεῦδος. Ὑπὸ χιλίας μορφῶν ἐμφανίζεσαι καὶ μολύνεις.

Συκοφαντία, ἀπάτη, ἀπιστία, πλάνη, ἀποτελοῦν τὰ σχήματά σου!

Ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ, «ὡς ἀνθρώποις εἰς σὲ καταφεύγουν, διὰ νὰ δικαιολογήσουν γεγονότα, ἐκθέτοντα τὸν ἐγωϊσμόν των»!

Ἀλλὰ καὶ... μετὰ τὴν ἀρετὴν σου ἀποσπόμενον, ἀποκαλοῦντες σε «οἰκονομικὸν ψεῦδος».

Οἱ νεκροὶ ὅμως τῆς πρώτης χριστιανικῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, ὁ Ἀνανίας καὶ ἡ Σαπφείρα, δίδουν τὸ μέτρον τῆς ἀθλιότητος τοῦ ψεύδους!

Ποῖος ὅμως θὰ εὐρεθῇ ἀπηλλαγμένος τῆς ρυπαρότητος αὐτῆς;

Οὐδεὶς! «Πᾶς ἄνθρωπος ψεύστης» διεκήρυξεν ὁ Δαυὶδ!

Ἐὰν δὲ δὲν κατακείμεθα ὅλοι νεκροί, ὥς ὁ Ἀνανίας καὶ ἡ Σαπφείρα, αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ.

Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ Ἀρετὴ μας ἐπισκιάζεται ἀπὸ τὸ νέφος τοῦ ψεύδους!

Πόσον λοιπὸν πρέπει νὰ μᾶς διακρίνῃ ὁ αὐτομηδενισμός;

Δεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Ἔχουν δικαιώματα οἱ λαϊκοί ;

Συμμετέχει ὁ λαϊκὸς εἰς τὴν διοίκησιν τῆς ἐκκλησίας ; Ἡ ἀπάντησις νομίζομεν δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλη ἀπὸ καταφατική. Σκοπὸς τοῦ πιστοῦ δὲν εἶναι μόνον νὰ ἔχη θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν ἀγωγὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκκλησιαστικὴν. Ὁλοκληρωμένη θρησκευτικὴ προσωπικότης εἶναι ἐκείνη ποὺ ζῇ κατὰ Χριστὸν καὶ παραλλήλως ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν ἐξύψωσιν τοῦ γοῦρου τῆς ἐκκλησίας. Εἶναι ἐκεῖνη ποὺ διαδέχεται τὰς δυνατότητας τῆς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν τοῦ ἱεροῦ καθιδρυμάτος τῆς ἐκκλησίας καὶ συμμετέχει ἐνεργῶς εἰς ὠρσμένας ἐκδηλώσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Ὄταν ὁ λαϊκὸς ἐκτελέσῃ τὰ καθήκοντά του πρὸς τὴν ἐκκλησίαν δημοσργεῖ δι' ἑαυτὸν καὶ ὠρσμένα δικαιώματα. Τὰ καθήκοντα καὶ τὰ δικαιώματα εἶναι σύστοιχα. Αὐτὸ μᾶς διδάσκει ἄλλωστε καὶ ἡ χριστιανικὴ ἠθική.

Ὁ λαϊκὸς λοιπὸν δὲν εἶναι ἄβουλος καὶ παθητικὴ μονάς. Ὅσοι τὸ πράττουν, δὲν ὠφελοῦν τὴν ἐκκλησίαν. Οὐδεὶς ἄλλωστε ζωντανὸς ὀργανισμὸς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ νεκρὰ κίτταρα. Ὅλα αὐτὰ, βεβαίως, ἐντὸς ὠρσιμένων ὁρίων. Πάντως πρέπει νὰ θεωρηθῇ παραλογισμὸς ἡ ἀντίληψις, διὰ οἱ λαϊκοὶ δὲν πρέπει νὰ συμμετέχουν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ποιμένων των. Τὸ λαϊκὸν πλήρωμα τῆς ἐκκλησίας ἔχει δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ ἠθικοὺς καὶ μορφωμένους ποιμένας, διὰ νὰ ἀναφέρωμεν ἐν παραδείγματι τὸν δικαιοκράτη τοῦ λαικοῦ στοιχείου. Καὶ ἡ παράδοσις τῆς ἐκκλησίας αὐτὸ μαρτυρεῖ. Ὄταν ὁ θεῖος Παῦλος ὁμίλῃ περὶ διδασκάλων τῆς ἐκκλησίας μετὰ τοὺς ἀποστόλους καὶ τοὺς προφῆτας ὑπογραμμίζει τὸν ρόλον τῶν λαϊκῶν μορφωμένων κατὰ Χριστόν. Ἡ ἐκλογὴ τῶν ἐπὶ τὰς διακόνων καὶ ἡ κλήσις ὑπὸ τῶν ἀποστόλων τοῦ πλήθους τῶν μαθητῶν φανερῶναι τὴν σημασίαν τῆς γνώμης τοῦ λαικοῦ στοιχείου.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ συλλογικὸν καὶ δημοκρατικὸν πνεῦμα (χωρὶς νὰ καταστρατηγεῖται ἡ ὑπεροχὴ τοῦ κλήρου) ἐπεκράτησεν εἰς ὅλον τὸ πολυτάραχον μῆκος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας: «Ἐδοξε τοῖς ἀποστόλοις καὶ τοῖς πρεσβυτέροις σὺν ὅλῃ τῇ ἐκκλησίᾳ», ἰδοὺ ὁ χρυσὸς κανὼν.

Νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὸ 4ον κανόνα τῆς Ἀγ. Οἰκουμ. Συνόδου τὸν διακελεύοντα «ἐπίσκοπον προσήκει μάλιστα ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ καθίστασθαι» ; Νὰ ἀναφερθῶμεν εἰς τὸν Γεώργιον Σχολάριον, ὅστις ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ληστρικὴν σύνοδον τῆς Φλωρεντίας ; Παράλκει νομίζομεν.

Ὁ ἐκτοπισμὸς καὶ ἡ ὑποβίβασις τοῦ λαικοῦ στοιχείου εἰς παθητικὸν θεατὴν τῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ συμβαινόντων εἶναι παπικὴ πλάνη.

Εἰς τοὺς σημερινούς χαλεποὺς καιροὺς, ὅπου ἡ διασφάλις τῆς ὁρθοδόξου καθαρότητος ἀπαιτεῖ ὁμαδικὴν ἐργήγορσιν καὶ κληρικολαϊκὴν συνεργασίαν, ἀποβαίνει εἰς βάρος τῶν συμφερόντων τῆς ἐκκλησίας ἡ προσπάθεια νὰ παραμερισθῇ τὸ λαϊκὸν στοιχεῖον.

Πνευματικὴ πανώλης.

Ὁ μασσωνισμὸς εἶναι μία τρομερὰ κατὰρα ποὺ λυμάνεται ἐδῶ καὶ δύο περίπου αἰῶνας τὴν Ὁρθοδόξιαν. Μέσα εἰς ἓνα δαιμονολατρικὸν πανθεϊσμὸν διαλύει τὴν οὐσίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀποσυνθέτει τὸν μυστηριακὸν χαρακτῆρα αὐτῆς. Ὡς τερατώδης ὀντόπου ἔχει περιπτυχθῇ τὰ ἀνόματα κοινωνικά καὶ ἐκκλησιαστικά ἀξιώματα καὶ πολλὰ ψυθιρίζονται εἰς τὸ οὖς τῶν ἐπαϊόντων περὶ μασσῶνων οὐ μόνον πολιτῶν, ἀλλὰ καὶ κληρικῶν. Δι' αὐτὸ καὶ θεωρεῖται ἀνεκτὰ ἐπικίνδυνος ἡ ἀντίθεσις μετ' αὐτόν. Οἱ ὁρθόδοξοι ὁμῶς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐπιτρέπουν εἰς ἑαυτοὺς τὸν νουσταγμὸν τῆς ἀδιαφορίας ἐναντὶ τοῦ τρομεροῦ κινδύνου. Εἶναι κεκρηγμένοι ἀδυσώπητοι καὶ ἀσυνθηκολόγητοι πολέμιοι αὐτοῦ, ἀναλαμβάνοντες ἐν ταύτῃ καὶ τὰς εὐθύνas ἐνὸς τοιούτου πολέμου. Δι' αὐτὸ καὶ χαιρετίζομεν ἰδιαίτερος τὴν φο-

νὴν τοῦ καθηγητοῦ κ. Ι. Καρμίρη, ἡ ὁποία πιστεῖται μὲν ὅτι φέρει εἰς δύσκολον θέσιν ἀρκετοὺς ροταριανοὺς συναδέλφους του, τῶν ὁποίων αἱ ἡμέραι εἰς μίαν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς ὁρθοδοξίας πρέπει νὰ εἶναι μετρημένα.

«Ὁ Μασσωνισμὸς — εἶπεν ὁ κ. Καρμίρης — εἶναι ἀντιχριστιανικὴ θρησκεία, ἡ ὁποία βάλλει κατὰ τοῦ χριστιανισμοῦ. Αὕτη κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἀντιστρατευομένη τὸν χριστιανισμόν. Πιστεύει εἰς ἀόριστον τινα «Ἀρχιτέκτονα Θεόν» καὶ πρέπει νὰ φέγεται καὶ νὰ διώκεται ὑπὸ τοῦ χριστιανικοῦ κλήρου. Ὁ Ροταριανισμὸς εἶναι ἐξάδελφος τοῦ Μασσωνισμοῦ καὶ προεισαγωγὴ εἰς αὐτόν».

Ὁ Καταστατικὸς Χάρτης.

Μεγάλοι καὶ εὐρύτατοι ζυμώσεις γίνονται κατ' αὐτὰς διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ νέου Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, κατ' ἃς ὁξυτάτη διάστασις γνωμῶν ἐπικρατεῖ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Πολιτείας. Ἀυστηρῶς, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου ἡ Ἐκκλησία διατελεῖ δεσμίᾳ τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας μὴ δυναμένη νὰ κυβερνήσῃ τὰ κατ' ἑαυτήν. Ἡ Πολιτεία ἀντεκκλησιακὰς διαθέσεις στρέφουσα ἢ οὐδὲν ἢ ὀλίγον πραγματικὸν ἐνδιαφέρον ἔδειξε διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας. Ἀποῦ κατασχούσα τὴν περιουσίαν αὐτῆς τὴν ἀπεγύμνωσε ἀπὸ πᾶσαν οἰκονομικὴν ἱκανότητα πρὸς συντήρησιν ἀξιοπρεπεῖ τῶν λειτουργῶν τῆς, ἀποῦ πολλάκις ἠθικῶς τὴν ἐμείωσε καὶ τὴν ἐξέθηκε εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν, εἰσηγηθεῖσα καὶ αὐθεντικῶς ἀξιώσασα παρ' αὐτῆς νὰ πράξῃ πολλὰ τὰ ἀσυμβίβαστα πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, ἀποῦ μετὰ τὰς συνεχεῖς σκανδαλώδεις ἐπεμβάσεις τῆς διὰ τῶν ψηφισμένων Νόμων σχεδὸν ἡχρηστέωσε τὸ Κανονικὸν Δίκαιον, ἐπόμενον ἥτοι τὸ ἐκκλησιαστικὸν οἰκοδόμημα νὰ ὑποστῇ τὰς οἷας σήμερον ἐμφανίζει ἐπικινδύνους ρωγμὰς. Ἐξ ὧν δὲ ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν νεωτέρων χρόνων γνωρίζομεν, ὅ ὑπὸ κατασκευὴν Καταστατικὸς, πολὺ φοβούμεθα, μὴ ἀποβῇ ὁ ἐξ ὁλοκλήρου Καταστρεπτικὸς Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ ἔθνος δηλητηριάζεται καὶ ἀργοπεθαίνει.

Εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ στηλιτεύσωμεν τὴν ὑποκρισίαν καὶ νὰ ἀποκαλύψωμεν τὴν δολοφονικὴν ὑπονότητητα μεγάλῃς μερίδος τοῦ ἀθηναϊκοῦ τύπου, ὅστις, κοπιώμενος δήθεν διὰ τὴν ἑλληνικὴν ἀκεραιότητα, ἐκ μαυλίζει τὸ πνεῦμα τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐκπορνεύει τὴν ψυχικὴν ἀγνότητα τῶν νέων γενεῶν. Ἡ σκανδαλοθηρικὴ δημοσίευσις πάσης ἀηθικῆς καὶ ἐγκληματικῆς πράξεως, ἡ λεπτομερὴς ἀφήγησις ἀπαισίων καὶ χυδαίων ἐγκλημάτων πλήττει μετὰ κοπιῶν πλέκων τὴν ψυχὴν τοῦ ἔθνους. Τὸ ἐντυπον αὐτὸ φονικὸν ὅξυ δὲν καταστρέφει μόνον τὰ άτομα, ἀλλὰ ρίπτει τὴν πολυπαθὸν αὐτὴν χώραν εἰς τὴν ζούγκλαν τῆς ἠθικῆς ἀναρχίας. Ἄν ὑπάρχουν ἀκόμη εἰς κἀποιαν περιοχὴν αὐτῆς τῆς γῆς ὑπολείμματα ἀγωνίας δι' αὐτὸν τὸν τόπον ἃς θέσουν φραγμὸν εἰς τὴν ὁμαδικὴν παράκρουσιν τοῦ ἐγκλήματος ποὺ ἐκφυλίζει τὸ ἔθνος.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κάνιγρος 32 — Ἀθῆναι.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)